

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Bc. Ing. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **A. A.**, zastoupená JUDr. Tomášem Holubem, advokátem se sídlem Štefánikova 29, 150 00 Praha 5, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2008, č. j. OAM-589/VL-10-K02-2008, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 2. 2009, č. j. 28 Az 43/2008 - 19,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 2. 2009, č. j. 28 Az 43/2008 - 19, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 29. 9. 2008 neudělil žalovaný žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou doručenou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 30. 9. 2008. Krajský soud rozsudkem ze dne 27. 2. 2009 žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že výpověď žalobkyně je nevěrohodná a ohledně otázky nevyčerpání ochrany v zemi původu se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného.

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností ze dne 24. 4. 2009, doplněnou dne 15. 6. 2009, namítaje, že je dán důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatelka je toho názoru, že v řízení byla prokázána existence důvodů pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, respektive, že v Ruské federaci má důvodné obavy z pronásledování z důvodu pohlaví a náboženství. Současně stěžovatelka požádala, aby soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, a navrhla kasačnímu soudu provedení dvou důkazů (novinových článků na internetových portálech www.tyden.cz a www.blisty.cz).

Dále uvedla, že muslimská žena žijící v Dagestánu může být vystavena fyzickému a sexuálnímu násilí ze strany příslušníků veřejné bezpečnosti, aniž by docházelo k jeho prošetření a odhalení viníka. Nadto viník takového násilí (příslušník veřejné bezpečnosti) může následně vyhrožovat těm, kteří se ho pokoušeli usvědčit. Faktická převaha viníka nad obětí či svědkem činu má za následek to, že svědkyně místo aby využila údajných zákonných prostředků obrany, na základě slovních výhrůžek dokáže opustit svou vlast, domov a příslušníky rodiny, k nimž má citovou vazbu. Podle názoru stěžovatelky je zřejmé, že v Dagestánu je pronásledována pro své náboženské vyznání a pro své pohlaví, jelikož se tímto řadí ke konkrétní skupině. Tato skutečnost je pak zřejmým motivem člena veřejné bezpečnosti k jednání, které ve stěžovatelce vzbuzuje odůvodněný strach z pronásledování z důvodu jejího pohlaví a náboženského vyznání.

K otázce legalizace pobytu a zpoždění při podání žádosti o poskytnutí azylu stěžovatelka poukázala na svůj nízký věk a z toho plynoucí nezkušenost či nerozhodnost. Jako legalizaci totiž stěžovatelka označila stav, kdy si po opuštění rodné země uvědomila nutnost zajištění legálního postupu při podání žádosti o ochranu v České republice v návaznosti na to, co se přihodilo v Dagestánu.

Z těchto důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněné v průběhu správního řízení, a uvedl, že jak své rozhodnutí tak rozsudek krajského soudu považuje za souladné s právními předpisy. K námitkám obsažených v doplnění ke kasační stížnosti žalovaný uvádí, že jsou obecného charakteru, na bázi hypotéz, a nemají ke stěžovatelce žádný vztah, jelikož v nich není zmiňována, ani v nich není uveden žádný případ zásahu vůči muslimské ženě z důvodů jejího náboženského vyznání. Žalovaný podotkl, že správní orgán při posuzování případu žadatele o mezinárodní ochranu musí vycházet ze zásady individuálního posuzování jednotlivých žádostí; je tedy ve svých úvahách omezen sděleními žadatele o mezinárodní ochranu a až následně tato sdělení hodnotí na podkladu informací o zemi původu. Závěrem žalovaný poznamenal, že návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je nedůvodný, neboť podání kasační stížnosti má odkladný účinek ze zákona. Žalovaný proto navrhl, aby byla kasační stížnost pro její nedůvodnost zamítnuta.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není tudíž důvod kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Podle tohoto usnesení se o případ přijatelnosti kasační stížnosti může jednat mj. tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do právního postavení stěžovatele; příkladem toho může být například hrubé pochybení krajského soudu v jednotlivém případě při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud z níže uvedených důvodů shledal, že se o tento případ v souzené věci jedná, proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná a je tedy zapotřebí se jí meritorně zabývat.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil, že stěžovatelka přicestovala do České republiky dne 15. 7. 2008, žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany podala dne 14. 8. 2008. Na pohovoru konaném dne 28. 8. 2008 stěžovatelka prohlásila, že je státní příslušnicí Ruské federace (z oblasti Dagestánu) a vyznává islám. Ze země odešla kvůli nestabilní situaci, jelikož tam údajně probíhá válka a vraždění. Tyto konflikty přetrvávají dle jejího názoru mezi ozbrojenými složkami státu a bývalými bojovníky z Rusko-čečenské války stojícími na straně Čečny. Sestřenice stěžovatelky byla znásilněna a zbita policistou a následně stěžovatelka, i přes nesouhlas sestřenice, informaci o tomto znásilnění sdělila rodině sestřenice, která na policistu podala trestní oznámení. Jelikož v oznámení bylo uvedeno i jméno stěžovatelky, policista po svém propuštění stěžovatelku vyhledal a vyhrožoval jí rovněž znásilněním. Stěžovatelka se následně ukrývala u známých a po dohodě s manželem, jehož si vzala proti vůli svých rodičů, za ním vycestovala do České republiky. Manžel stěžovatelky údajně opustil Dagestán před sedmi lety, na území České republiky se oženil s Češkou a tím získal trvalý pobyt, i když se později rozvedli.

Z kasační stížnosti je patrné, že stěžovatelka svými námitkami brojí proti závěru krajského soudu o neudělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, podle něhož se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami,

k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Z úřední povinnosti zdejší soud konstatoval, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Takovou vadou bylo zcela zásadní pochybení krajského soudu, který provedl účelovou selekci informací obsažených ve správním spisu a vycházel tak ze skutkového stavu, jenž v tomto spisu neměl oporu. Uvedený postup krajského soudu odporuje zásadě volného hodnocení důkazů obsažené v § 77 odst. 2 s. ř. s., tj. že soud hodnotí každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Níže popsany postup krajského soudu, který ze správního spisu vybíral pouze jím zvolené údaje a ostatní relevantní údaje zamlčel, je v rozporu s výše uvedenou zásadou a mohl mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Krajský soud stěžovatelce její příběh neuvěřil a tvrzený konflikt s policistou považoval za účelový s tím, že hlavním důvodem podání žádosti o azyl byla její snaha legalizovat pobyt v České republice. Nevěrohodnost stěžovatelky dovedl krajský soud z toho, že ve vlastnoručně psané žádosti uvedla, že to byla ona, kdo na dotyčného policistu podal stížnost, zatímco v písemné žádosti a pohovoru pak tvrdila, že stížnost podala rodina sestřenice. Další nesrovnalost spatřoval krajský soud v tom, že nejprve stěžovatelka hovořila pouze o znásilnění sestřenice, následně přidala i brutální útok na sestřenici, který měl předcházet samotnému znásilnění. Krajský soud rovněž polemizoval s tvrzením stěžovatelky, že její sestřenice zatajila nejbližší rodině důvod hospitalizace.

K otázce věrohodnosti žadatele o azyl lze poukázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, podle něhož *„není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“* Z uvedené právní věty lze dovodit, že vypovídá-li žadatelka o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení shodný příběh a její výpovědi lze označit za konzistentní a souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, je nutné z takové výpovědi vycházet. Ostatně ani žalovaný věrohodnost stěžovatelky nezpochybňoval, neboť ve svých výpovědích stěžovatelka líčila svůj azylový příběh konzistentně a uváděla podrobnosti o znásilnění její sestřenice nebo o tom, jak ji policista následně vyhledal a vyhrožoval jí.

Rozpory spatřované krajským soudem ohledně osoby, jež měla oznámit policii znásilnění sestřenice stěžovatelky, nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu přeceňovat. Z překladu písemné žádosti „podala jsem oznámení“ nelze bez dalšího dovodit, že stěžovatelka podala trestní oznámení na policii; tvrzení může být interpretováno např. tak, že stěžovatelka uvedenou skutečnost oznámila rodině sestřenice. Použité obecné tvrzení by podle zdejšího soudu nemělo být automaticky vykládáno v souladu s právní terminologií používanou krajským soudem v jeho úřední činnosti, který z výrazu „podala jsem oznámení“ dovodil, že stěžovatelka sama podala trestní oznámení. Je třeba vycházet z toho, že žadatel o azyl zpravidla má nižší povědomí o právním řádu České republiky, tudíž způsob a úroveň jeho vyjadřování nemusí odpovídat významu slov, který je jim přisuzován v právní terminologii. Výraz „oznámení“ může v běžné mluvě znamenat jakékoliv oznámení či sdělení, kterým stěžovatelka určité osobě poskytla informaci o znásilnění její sestřenice. Krajský soud by tak při dalším hodnocení výpovědi stěžovatelky měl používaným výrazům přisuzovat především význam, jaký mají v běžném jazyce.

Skutečnost, že stěžovatelka nejprve v písemné žádosti o udělení mezinárodní ochrany hovořila pouze o znásilnění sestřenice a až v pohovoru přidala údaje o fyzickém násilí předcházející znásilnění sestřenice, není nelogická. V písemné žádosti stěžovatelka pouze uvedla důvod žádosti o mezinárodní ochranu, tj. obava o život z důvodu oznámení znásilnění sestřenice policistou. Až v následném ústním pohovoru informaci rozvedla a blíže popsala, jak ke znásilnění sestřenice došlo, což není v rozporu se skutečnostmi uvedenými v písemné žádosti.

Konečně se krajskému soudu jevila nevěrohodná informace, že sestřenice utajila důvod hospitalizace její rodině. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že takový závěr krajského soudu je pouhou spekulací. Zpráva o dodržování lidských práv v Rusku v roce 2006, vydaná Ministerstvem zahraničí Spojených států amerických dne 6. 3. 2007, jež je součástí správního spisu, k problematice znásilňování uvádí, že „znásilňování je nezákonné, avšak v praxi bylo problémem (...) Podle nevládních organizací mnohé oběti nikdy znásilnění neoznámily z důvodu společenského stigma a nedostatečné podpory státu. (...) Přestože některá krizová centra mohou poskytovat podporu obětem znásilnění, z ústních informací vyplývá, že psychologové krizových center ženy odrážely od oznamování případů znásilnění“ (srov. č. 1. 61 správního spisu). Z výše uvedeného je patrné, že znásilnění je v Ruské federaci chápáno jako zneuctění ženy, proto je často utajováno. Lze tak pochopit, že sestřenice žádné bližší informace o důvodu své hospitalizace rodičům nesdělila, ale informovala o tom až stěžovatelku, když zůstaly spolu o samotě.

K otázce věrohodnosti stěžovatelky lze závěrem uvést, že rovněž její tvrzení o porušování lidských práv a ozbrojených konfliktech v Dagestánu, jež uváděla při ústním pohovoru, jsou souladná s informacemi o zemi původu. Ohledně porušování lidských práv citovaná zpráva uvádí, že „v posledních letech došlo k výraznému nárůstu případů rasově nebo etnicky motivovaných útoků (...) Etnické napětí bylo vysoké převážně v muslimském Severním Kavkazu a k problémům docházelo i v některých městech mimo tuto oblast. Protičechenské a „protiwahhabistické“ nálady vzrostly po každém teroristickém útoku spojovaném s čečenskými vzbouřenci (...) Vládní činitelé, novináři a veřejnost ukvapeně označovali muslimské organizace za wahhabistické, což je výraz, který začal být spojován s extremismem. Tyto nálady vedly k oficiálnímu zákazu „wahhabismu“ v Dagestánu a Kabardino-Balkarii“ (srov. č. 1. 53 správního spisu). K otázce ozbrojených konfliktů lze z citované zprávy o dodržování lidských práv v Rusku v roce 2006 mj. vyčíst, že „v průběhu sledovaného roku pokračovaly nepokoje v Čečenské republice a jejím okolí a v sousedních republikách Ingušsko a Dagestán. Příslušníci federálních sil a sil Čečenské republiky se dopouštěli porušování lidských práv, včetně mučení, poprav bez soudního procesu, mizení osob a svévolného vězení. (...) Vládní síly i čečenští vzbouřenci používali pozemní miny v Čečensku a Dagestánu nadále ve velké míře“ (srov. č. 1. 41 správního spisu).

Na základě shora uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud závěr krajského soudu o nevěrohodnosti stěžovatelky neopodstatněným. Z předloženého správního spisu tvrzené rozpory a nesrovnalosti nevyplývají (ani žalovaný věrohodnost stěžovatelky nezpochybňoval). Není-li zpochybněna věrohodnost stěžovatelky, je nutné vycházet z jí tvrzených skutečností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57).

Krajský soud v napadeném rozsudku vedle závěru o nevěrohodnosti stěžovatelky uvedl, že i kdyby snad k tvrzenému setkání a vyhrožování ze strany policisty došlo, stěžovatelka ochranu v zemi původu nehledala a stížnost na chování policisty nepodala. Z informace o zemi původu pak krajský soud dovodil, že „zákon zaručuje nezávislé soudnictví a existovala zde celá řada známek svědčících o nezávislosti soudů. (...) V oddíle 5. (...) je zmiňována existence krizových center, činnost nevládních organizací, a to zjevně funkčních, o čemž svědčí počty zachycených případů.“ Na základě těchto informací považoval krajský soud tvrzení stěžovatelky o neúčinnosti ochrany v zemi původu za vyvrácené.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že „při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: *Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU*, Budapest, 2007)“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71). V posuzovaném případě informace o zemi původu obsažené ve správním spise vyhovovaly výše uvedeným kritériím. Krajský soud se však při jejich hodnocení dopustil zásadního pochybení, jenž Nejvyšší správní soud nemůže přehlédnout. Nelze akceptovat postup krajského soudu, který si z dokumentů obsažených ve správním spise vybral k podpoře svých závěrů pouze dílčí tvrzení, jejichž citace v rozsudku výrazně zkreslila celkový obsah informace o zemi původu a poskytla diametrálně odlišný náhled na danou problematiku, než který z dané zprávy jako celku vyplýval.

K organizaci soudnictví citovaná zpráva o dodržování lidských práv v Rusku uvádí, že „zákon zaručuje nezávislé soudnictví a existovala zde celá řada známek svědčících o nezávislosti soudů, avšak soudy nefungovaly důsledně jako účinná protiváha jiných složek státní moci“ (srov. č. 1. 38 správního spisu). Krajský soud tedy do svého rozsudku nezahrnul celou větu tak, jak je obsažena v citované zprávě. Naopak použil jen její část obecně tvrdící, že nezávislé soudnictví je zaručeno, ovšem vypustil část věty o faktickém uskutečňování soudní moci. Ohledně krizových center citovaná zpráva uvádí, že „v roce 2005 existovalo 22 krizových center pro ženy, která fungovala v rámci širší struktury institucí pro poskytování sociální ochrany. Krizové služby nejsou zaměřeny výhradně na násilí páchané na ženách, avšak některá tato centra služby obětem domácího násilí poskytují. (...) Oběti znásilnění mohou vystupovat jako plnohodnotné právní strany v trestních žalobách podaných proti údajným pachatelům a mohou usilovat o zákonné odškodnění v rámci verdiktu, aniž by musely podat samostatnou občanskoprávní žalobu. Přestože některá krizová centra mohou poskytovat podporu obětem znásilnění, z ústních informací vyplývá, že psychologové krizových center ženy odrážely od oznamování případů znásilnění. Tito psychologové považovali proces vyšetřování a stíhání za traumatizující; takováto doporučení však nebyla součástí oficiální politiky. Napadeným ženám pomáhali příslušníci lékařské profese, mimo jiné i v nemocnicích a jiných zařízeních. Avšak aby se vyhnuli dlouhé době, kterou by museli strávit u soudu, někteří lékaři nebyli příliš ochotni zjišťovat podrobnosti o sexuálním napadení nebo shromažďovat fyzické důkazy“ (srov. č. 1. 61 správního spisu). Také informace o funkčnosti krizových center, kterou krajský soud dovodil z počtu zachycených případů, je zavádějící. Z textu zprávy sice vyplývá, že v zemi původu stěžovatelky krizová centra existují, nicméně psychologové těchto center obětem znásilnění často rozmlouvají oznámení samotného

znásilnění, neboť celý proces vyšetřování považují pro ženu za traumatizující. Znásilnění často zůstávají neoznámena a určitá satisfakce pro oběti znásilnění je spíše výjimečná.

Z protokolu o pohovoru vyplynulo, že důvodem, proč stěžovatelka nehledala ochranu před vyhrožováním policisty u státních orgánů v zemi původu, byla nedůvěra v naději na zlepšení situace. Uvedla, že věděla, že to nemá smysl, protože jej nepotrestali v případě znásilnění, tak by se jí na policii stejně vysmáli. Mohl by ji zabít a stejně by nedokázali, že to byl on. Takových případů bylo hodně, rozhodující roli hrají peníze; ten kdo peníze nemá, nemá žádná práva. Výpověď stěžovatelky lze podpořit rovněž údaji obsaženými v citované zprávě o dodržování lidských práv. O činnosti policie je uvedeno, že „*státní policejní sbor, který patří do resortu ministerstva vnitra, je organizován na federální, krajské a místní úrovni. Přestože předpisy a národní zákony zakazují korupční aktivity, korupce byla velmi rozšířená a bylo provedeno jen několik málo zásahů proti nezákonným aktivitám policistů. Vláda se údajně zabývala jen zlomkem zločinů, které federální síly spáchaly na civilistech v Čečensku. Přestože státní orgány, například ministerstvo, nadále vzdělávaly pracovníky o ochraně lidských práv při policejní činnosti na školeních, která zajišťovaly zahraniční vlády, zůstaly bezpečnostní složky z velké části nezreformované*“ (srov. č. l. 38 správního spisu). Z výše uvedeného vyplývá poměrně vysoká pravděpodobnost, že oznámení či ohlášení uvedeného jednání policisty u státních orgánů v zemi původu by stěžovatelce kýženou ochranu nezaručilo.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že v posuzovaném případě lze považovat za důvodné tvrzení stěžovatelky o neúčinnosti ochrany v Ruské federaci z důvodu korupce a nestíhání nezákonných aktivit policistů, neboť citovaná informace o zemi původu plně koresponduje s jejími tvrzeními.

Stěžovatelkou navrhované důkazy Nejvyšší správní soud neprovedl, neboť v rozsudku krajského soudu shledal pochybení takového charakteru, že v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 s. ř. s. *ex officio* zrušil rozsudek krajského soudu pro jinou vadu řízení, jež mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Bude-li stěžovatelka trvat na jejich provedení, může navrhnout jejich provedení v dalším řízení před krajským soudem.

Nejvyšší správní soud doplňuje, že žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je bezpředmětná, neboť dle ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu je kasační stížnosti podané ve věci mezinárodní ochrany přiznán odkladný účinek ze zákona.

Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž, vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110

odst. 3 s. ř. s.), Krajský soud v Hradci Králové rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2009

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu